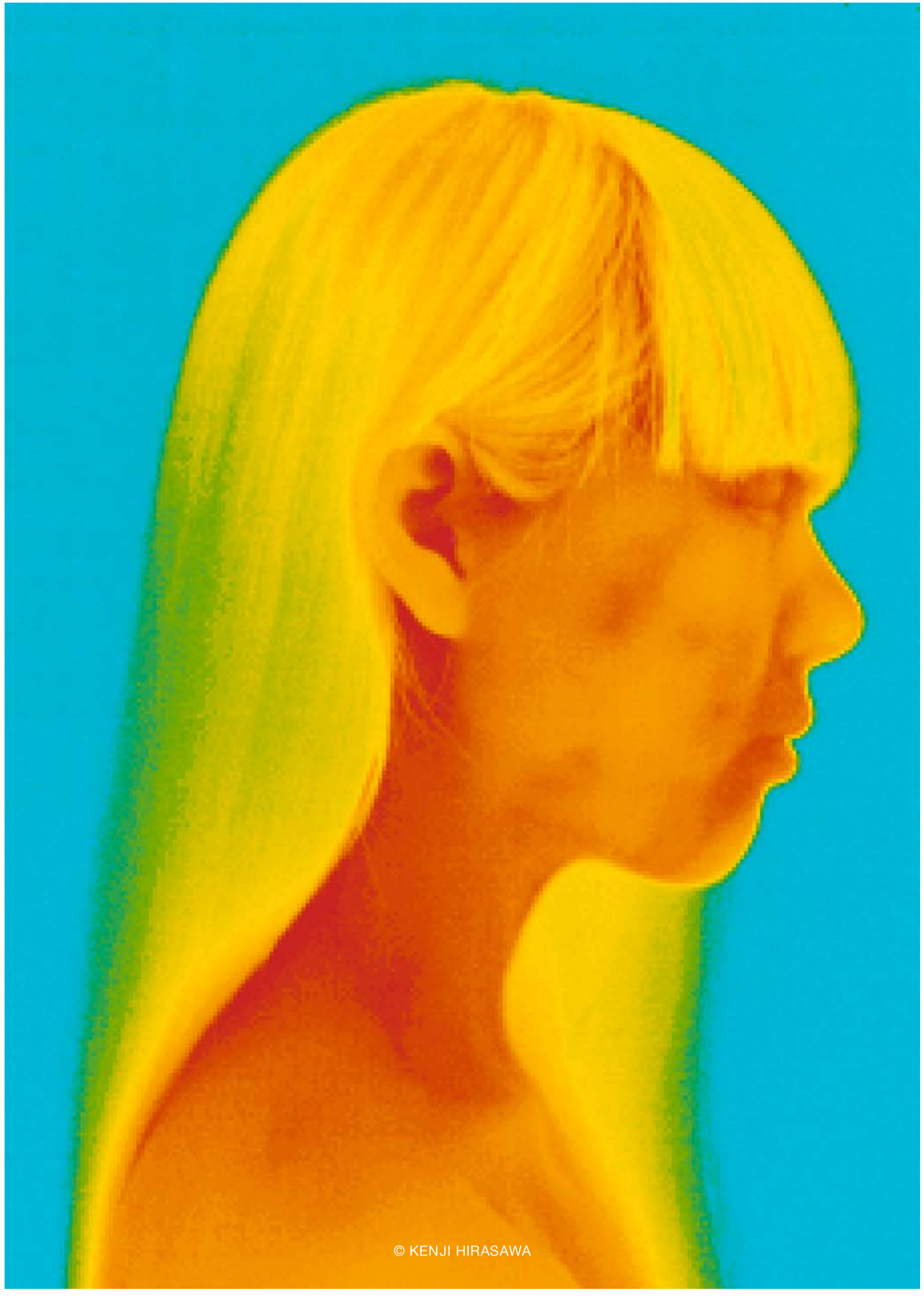

EL ROSTRE COM A MAPA.
LA FRAGMENTACIÓ DEL JO CONTEMPORANI.

12 — FESTIVAL INTERNACIONAL DE FOTOGRAFIA RUBÍ — 12

LA NUU

1-31 OCTUBRE 2026 RUBÍ

1. CURADORIA

EL ROSTRE COM A MAPA. LA FRAGMENTACIÓ DEL JO CONTEMPORANI.

La primera imatge que veiem en néixer és el rostre desenfocat de la nostra mare.
El cervell està avesat i dissenyat per llegir les cares que ens envolten. Tant és així que veiem cares allà on no hi ha. Un fenomen psicològic conegut com a *pareidòlia*, on interpretem imatges aleatòries o patrons de l'entorn com a rostres. Veiem cares a les formes dels núvols lleugers, a les altes carenes de les muntanyes o a les taques capritxoses de les humitats de les parets de casa.
La capacitat d'interpretar els rostres és una adaptació evolutiva que afavorí, ben aviat, aquelles persones capaces d'identificar els estats mentals (alegria, ira, tristesa...) dels altres individus.

La teoria de la ment és una expressió utilitzada en les ciències cognoscitives per designar la capacitat d'atribuir pensaments i intencions a altres persones. Una conjectura que dota el subjecte de l'habilitat de comprendre i reflexionar respecte de l'estat mental de si mateix i del proïsme.
Atribuir un estat mental als altres humans està, evolutivament, vinculat a la lectura del rostre i, directament i filosòficament, al problema ment-cervell o al problema difícil de la consciència *(hard problem of consciousness)*. Aquesta qüestió fa referència a la dificultat d'explicar com l'activitat física i electroquímica del cervell genera l'experiència subjectiva *(qualia)*, és a dir, les sensacions, els sentiments i, sobretot, la consciència d'un mateix. El ser conscient de ser conscient.

Segons la definició de William James, la consciència és el flux perllongat i coherent en el temps que ens dona unitat com a individus i ens proporciona una sensació d'identitat profunda.
Paraules com ment, consciència o psique, malgrat que no són ben bé el mateix, no deixen de remetre als termes tradicionals d'ànima i esperit.

La visió dualista de l'ésser humà constituït d'una ànima eterna i un cos mortal encara perviu, no obstant que hagi estat impugnada pels darrers descobriments científics i per la nostra cosmovisió actual. Recordem el llibre d'Antonio Damasio ***El error de Descartes*** o el mateix corrent filosòfic de l'existencialisme que refuta que l'*essència* pugui ser anterior a l'*existència*.

El neuròleg Roberto Llinás, a ***El cerebro y el mito del yo***, i el filòsof Thomas Metzinger, a ***El túnel del yo***, ens descriuen la identitat del jo com un estat funcional o una construcció del cervell, per tal de permetre a l'organisme percebre's com una entitat fortament integrada, facilitant així la planificació i el control de les accions. Una visió monista i materialista que s'ha imposat en els actuals corrents filosòfics i en els prometedors estudis científics de la consciència com la *Teoria de la informació integrada* de Giulio Tononi, la *Global Neural Workspace theory* de Bernard Baars o la *Teoria temporo-espaial de la consciència* de Georg Northoff.

La cara és el mirall de l'ànima, deien els antics, i estaven equivocats. El malaguanyat poeta David González és molt més savi quan escriu: "la cara és el miratge de l'ànima". El sentit atàvic del retrat es basa en una aparent correspondència entre rostre i individu, entre aspecte i identitat. I sobretot, en la creença de l'existència d'una ànima persistent, única i invariable.

La definició originària de retrat implica l'aparició d'una persona particular que es reconeix per la similitud i la semblança amb la cara i que sol titular-se amb el nom del retratat. El retrat convencional considera la presentació d'un rostre únic com la representació d'un únic subjecte immutable. Tot retrat no deixa de ser una ficció consensuada. Una narració sobre la identitat del jo. L'autèntic subjecte que es vol representar sempre estarà en una altra part i mai a la superfície del seu rostre.

El retrat pretén una certa unitat morfològica i es sustenta sobre el concepte d'una identitat immòbil. Nietzsche ja impugnà la idea i "la creença en el Jo-Subjecte". El subjecte és la ficció que molts estats iguals en nosaltres són en efecte un de sol.

La fragmentació del jo contemporani i la disgregació de l'ésser necessitaria més d'un rostre per adonar-nos de la naturalesa complexa del subjecte.

"El rostre és una màscara i les màscares són extensions d'un rostre", escriu Mario Satz. Quan diem màscara ens referim novament a la ficció del jo. No és sobrer recordar l'origen etimològic de *persona*. El terme procedent del llatí es refereix a la màscara teatral utilitzada pels actors i està vinculada al verb *personare*, ja que també servia per projectar la veu. El concepte de persona expressa la singularitat de cada individu de l'espècie humana, però quan retratem una persona retratem realment una de les seves màscares. Volem fixar per sempre un ésser humà, no obstant, retratem una ombra fugaç.

Potser és per això que el retrat es veu com un assumpte del passat dins dels corrents actuals de l'art i el pensament. Contradictòriament, no deixem de fer fotos de retrats i selfies o de veure centenars de cares desconegudes a les xarxes socials. Una sobresaturació que provoca certa manca de sentit del rostre.

L'escriptor Pedro Zarraluki deia que per aprendre a escriure cal aprendre a fer bons retrats. El mateix podríem dir de la fotografia. Els grans fotògrafs operen com els bons escriptors i aconsegueixen dir veritats a través de la mentida o de la ficció. Això no obstant, un bon retrat té relació amb la veritat o amb certa possibilitat de veritat. Un retrat compta, a partir de l'individual, allò comú de la naturalesa humana.
Hi ha veritat i bellesa a les fotografies de retrat. Hi ha sempre una indagació profunda sobre l'individu i la fugacitat de l'existència.

Els treballs aquí seleccionats sota el lema **El rostre com a mapa. La fragmentació del jo contemporani** ens ajuden a pensar i reflexionar a través del gènere del retrat sobre l'enigma del rostre, sobre les diverses fonts culturals i històriques del jo, sobre les dificultats per entendre científicament l'experiència subjectiva de la consciència, alhora que, per evidenciar les trampes polítiques i psicològiques de tota identitat personal, sigui aquesta escollida o imposada.

Carles Mercader Fulquet

2. ARTISTES

ABDO SHANAN
DRY

La identitat personal no és un ens estable, unívoc ni permanent. En contraposició, la idea de nació ens reclama una adscripció fèrria i immutable. La idea de nació ens demana a tots el mateix: que hi encaixem, que sentim tots alhora i que posem allò que ens fa únics sota el paraigua d'una història compartida. El problema és que la nostra identitat no és un bloc de pedra; és més aviat un mapa en constant moviment, fet de viatges, mestissatges i arrels que no entenen de fronteres ni de passaports.

El sociòleg Benedict Anderson defineix la nació com una *comunitat imaginada*. És imaginada perquè, independentment de les divisions i desigualtats reals, la nació es concep sempre com una germanor profunda i horitzontal; un constructe mental en el qual la immensa majoria dels seus membres no coneixeran mai, ni veuran ni sentiran parlar dels seus compatriotes, però en les ments dels quals viu la imatge de la seva comunió.

Dry tracta de persones que, com l'Abdo Shanan, estan suspeses entre llocs, identitats i expectatives. Tracta de les negociacions silencioses que es fan per pertànyer, i de la distància que roman fins i tot quan es creu que s'ha arribat.
Abdo Shanan va néixer a Algèria, de mare algeriana i pare sudanès. Quan tenia nou anys, la seva família es va traslladar a Líbia, on va passar els 18 anys següents convencent-se que era algerià, mentre el seu pare insistia que era sudanès. Als 28 anys va decidir fer d'Algèria la seva llar. Només aleshores va començar a qüestionar-se la seva idea de pertinença. Es sentia com una illa enmig d'una societat de la qual havia assumit que en formava part, només per adonar-se que tenien menys en comú del que pensava.

→ **ANTIGA ESTACIÓ**
→ **NÚM 1 AL MAPA**

SABRINA KOMAR
LAYER MASK

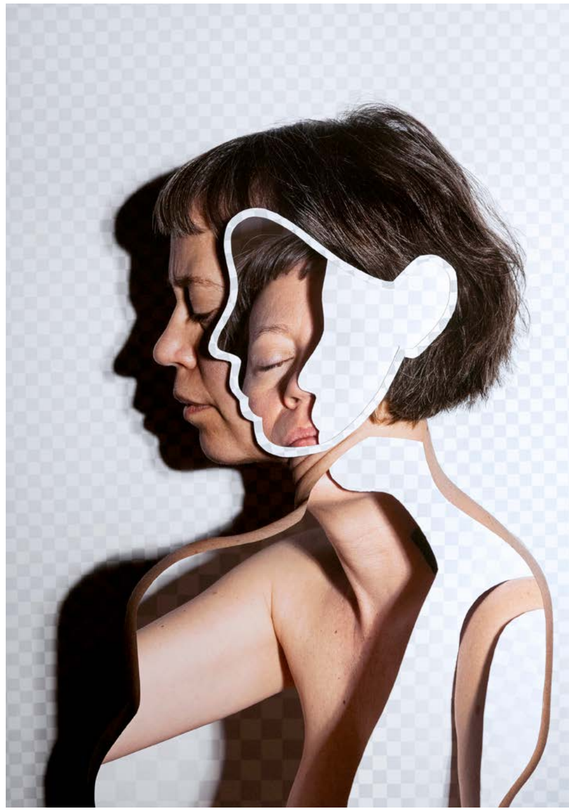

El problema de la identitat personal a través del temps és una qüestió filosòfica que inaugura David Hume en l'època moderna. Què fa que siguem la mateixa persona al llarg de la nostra vida? La consciència és tan sols un *contínuum* en el temps?

La sèrie ***Layer mask*** (màscara de capa) és un seguit de collages fets a mà en què **Sabrina Komar** treballa amb el patró de quadres grisos i blancs típic del programa d'edició digital Photoshop. Aquest patró del projecte no només esdevé un motiu tècnic, sinó també una metàfora d'un estat de l'ésser.

Els darrers estudis sobre la consciència determinen que l'existència de l'òrgan del cervell és una condició necessària, però no suficient, per a l'emergència del jo. L'autoconsciència o metaconsciència implica diferents estats mentals i processos neuronals imbricats amb diferents substrats simbòlics i culturals. Són diferents capes que se superposen i que conformen un tot més gran que la suma de les seves parts.

A la seva obra, Sabrina Komar expandeix i deconstrueix les fronteres dels gèneres i els mitjans amb un gran sentit de l'experimentació. Utilitza una àmplia gamma de tècniques analògiques i digitals amb gran llibertat, des de tècniques de fotografia arcaica fins a procediments de modificació d'imatges digitals. A banda d'això, incorpora tècniques tèxtils i artesanals, com ara cosir, tallar, plegar o teixir, amb les quals les seves obres creuen la frontera entre la fotografia i les belles arts i adquireixen una dimensió espacial. Les seves imatges són autoretrats i monòlegs interiors que es repleguen sobre si mateixos.

→ **PLAÇA DE LA NOVA ESTACIÓ**
→ **NÚM 2 AL MAPA**

SHEUNG YIU
(INTER)FACES OF PREDICTIONS

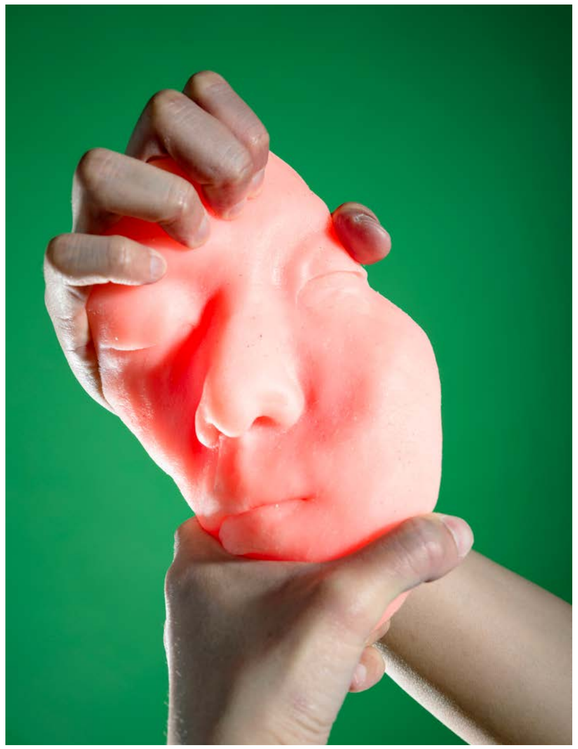

Mirar un retrat és llegir un rostre. Fer un exercici especulatiu.

Tant a les cultures orientals com a les occidentals, les societats han desenvolupat maneres de predir el caràcter d'una persona a través dels trets facials. En les cultures de l'Àsia oriental, la pràctica esotèrica de la lectura del rostre promet el poder de veure el futur d'algú mitjançant l'anàlisi facial. Tot i que la lectura del rostre continua sent en gran part una creença popular, molts continuen buscant el poder ocult de les prediccions dels lectors de rictus. A Occident, l'oblidada pseudociència de la fisonomia, combinada amb l'estadística i el *machine learning*, entra de nou a les nostres vides modernes en forma d'algoritmes de reconeixement facial, perpetuant els biaixos socials i els prejudicis individuals.

En aquest projecte, **Sheung Yiu** sotmet el seu rostre a diversos processos predictius: concretament, la fisonomia occidental, la lectura oriental del rostre, el reconeixement facial, el fenotipatge facial, la generació facial i les dades facials sintètiques. Fon així el llenguatge visual de l'ocultisme propi de la lectura del rostre amb l'estètica "científica" del reconeixement facial per difuminar les línies entre aquestes pràctiques d'Orient i Occident.

En última instància, un rostre és més que una simple cara. És una interfície de prediccions atrapada entre dos marcs analítics i visions cosmològiques que no són tan diferents com semblen a primera vista.

→ PLAÇA DE LA NOVA ESTACIÓ
→ NÚM 3 AL MAPA

VERONICA BARBATO
TUA SORELLA

La fotografia d'un ésser estimat és una cosa que tenim o una cosa que hem perdut? Un retrat és sempre la presència d'una absència?
Aquesta és la història de la germana de la **Veronica Barbato**. Als 23 anys, es va suïcidar després d'un llarg període de drogodependència. Amb aquest treball li dona així una segona vida utilitzant la fotografia, el llenguatge i la dimensió de l'art urbà, i la fa viatjar pel món com no va tenir l'oportunitat de fer-ho. L'autora va llançar una campanya de cartells per convertir-la en una icona, cosa que testimonia el paper fonamental de l'art en la definició de la percepció. Una exposició fotogràfica en moviment, "en ruta". A les fotografies inclou colors brillants per representar les al·lucinacions, frases extretes dels seus diaris secrets o l'esquitx de la purpurina que al·ludeix a la falsa il·lusió de les drogues. Malgrat tot, els colors són una celebració de la seva vida i de la seva persona.

El projecte cerca la redempció social, tot portant la seva protagonista, la Maria, a una nova vida. L'artista volia fer possible un somni, donant-li la màgia que la seva germana mai va creure posseir. La Maria era una persona diferent en un món fet només de normes; per això ha explicat la seva història donant-li dignitat, ara que ja no és ningú, ara que és la germana de molts.

→ PLAÇA DE LA NOVA ESTACIÓ
→ NÚM 4 AL MAPA

MANEL ESCLUSA
SCANTAC

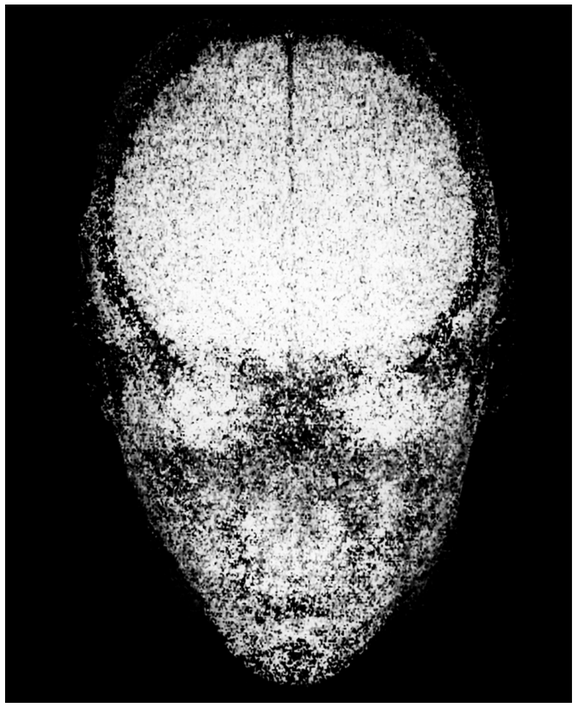

«El més profund de l'ésser humà és la pell», va escriure Paul Valéry. Així, el psicoanalista Didier Anzieu va desenvolupar el concepte de Jo-pell: la idea que la nostra ment necessita el cos per definir-se. Igual que la pell ens delimita, ens protegeix i ens conté, la nostra identitat s'estructura com una frontera flexible entre el nostre món interior i l'exterior. El Jo-pell implica una homologia entre les funcions del Jo i les del nostre embolcall corporal. Considera, així, que el Jo, com la pell, s'estructura en una interfície que permet enriquir les nocions de frontera, de límit i de continent.
El rostre és la part més visible d'aquesta frontera. Però, què passa quan la mirada no es queda en la superfície?
El projecte ***Scantac*** de **Manel Esclusa** travessa aquesta pell. Utilitzant la *Tomografia Axial Computada* (TAC) —una tecnologia mèdica dissenyada per revelar l'interior de l'organisme—, l'obra qüestiona les convencions tradicionals del retrat i l'autoretrat per endinsar-se en un territori desconegut: la geografia interna del cos. És el crani el negatiu del nostre rostre? És sota la pell on s'amaga la imatge del nostre Jo?

Scantac és, segons l'autor, una reflexió sobre la identitat, la percepció i els límits de la representació fotogràfica per explorar, així, la possibilitat de representar l'ésser humà més enllà de la seva aparença visible. El resultat és una sèrie d'imatges que oscil·len entre l'anatomia, el paisatge i el cosmos. Els talls anatòmics evoquen cartografies, formacions geològiques o imatges astronòmiques, dissolent les referències d'escala i suggerint correspondències entre l'estructura del cos humà i les formes de l'univers.
Manel Esclusa proposa així una reflexió sobre allò visible i allò ocult, ampliant la noció d'autoretrat cap a una exploració poètica de la identitat contemporània.

→ PLAÇA DEL CELLER DE RUBÍ
→ NÚM 5 AL MAPA

LIZ GORMAN
I SAW ME SEEING MYSELF

"Totes les fotografies són un memento mori" va escriure Susan Sontag.

La tradició crítica ha incidit sempre en allò que s'ha anomenat "efecte tanàtic" de la fotografia però, aquesta íntima relació entre imatge i mort es remunta al naixement del retrat i a la idea de representació visual. Régis Debray ens recorda, al seu estudi ***Vida i mort de la imatge. Història de la mirada a Occident***, l'etimologia de la paraula "imatge". A l'Antiga Roma, *imago* era el terme que designava la màscara de cera que reproduïa el rostre dels difunts. Un naixement per la mort que converteix la imatge del retrat en una mena d'art funerari.

Em vaig veure mirant-me a mi mateixa de **Liz Gorman** és un projecte fotogràfic sense càmera que aborda la mort, la contaminació plàstica i el narcisisme artístic. Les seves imatges estan conformades per diferents fotogrames, és a dir, per imatges fotogràfiques obtingudes mitjançant la col·locació d'objectes per sobre d'una superfície fotosensible i mitjançant, també, l'exposició de la llum directa sense la intervenció d'una càmera fotogràfica.

Cada un dels fotogrames és realitzat a partir d'un motlle del seu rostre en plàstic i de les impressions fotogràfiques obtingudes a partir d'aquesta imago o màscara mortuòria sobre el paper.
Mirar-se al mirall i quedar-se embadalit d'un mateix ens remet al mite de Narcís i a la cultura del narcisisme que Christopher Lasch va definir com una de les característiques fonamentals del nostre temps.

→ BIBLIOTECA DE RUBÍ
→ NÚM 6 AL MAPA

ALBA ZARI
FEARS OF MIRRORS

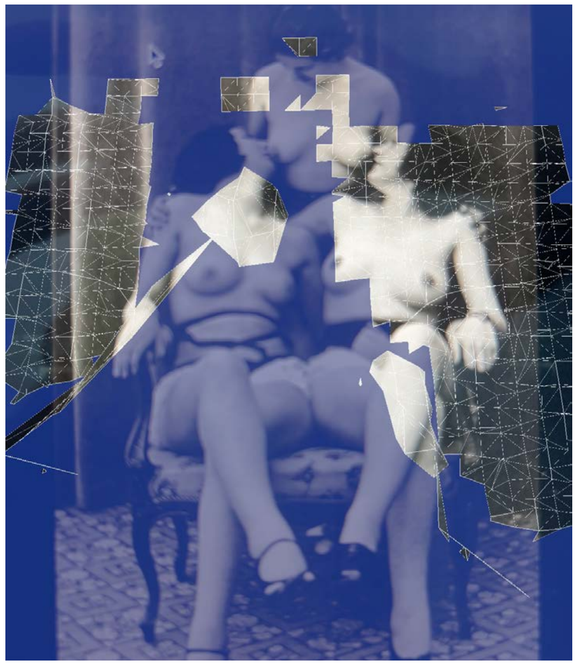

L'atracció pel nostre propi reflex sorgeix d'un instint ancestral.
L'acte de reconèixer-nos a nosaltres mateixos és, de fet, el primer pas cap a l'autoconsciència. Només els dofins, els elefants i els ximpanzés són capaços de reconèixer la seva imatge en el mirall a part de l'ésser humà. El mirall restaura els límits, les formes i els colors de la idea que tenim de nosaltres mateixos, donant-nos una sensació d'unicitat. La primera vegada que ens reconeixem al mirall és el moment en què ens adonem que el món també ens pot veure.

Fear of Mirrors és una investigació sobre les formes de representació que adoptem per comunicar-nos. Amb la revolució digital i de les xarxes socials, el mirall s'ha convertit en una pantalla. Darrere d'aquest mirall, ja no és l'Altre qui s'amaga, aquell jo distorsionat i inquietant dels contes de fades foscos de la nostra infància, sinó els altres, una comunitat composta d'identitats digitals heterogènies. Existeixen a través d'interaccions múltiples i fugaces, on una de les facetes més fàcilment comunicables és la pròpia imatge.
A *Fear of Mirrors*, **Alba Zari** opta per analitzar una categoria específica: la de les dones, la llibertat d'expressió de les quals sempre ha estat restringida.
A través d'un extens procés de recerca, Zari busca entendre com les normes estètiques i de comportament dictades pel patriarcat han influït en l'autorepresentació femenina, i si les noves tecnologies han permès realment l'alliberament o simplement han creat una altra il·lusió d'inconformitat.

Alba Zari juga amb els mitjans de comunicació, experimenta amb si mateixa i esdevé una víctima conscient de si mateixa: retrata, martiritzant la seva pròpia imatge, exposant com el cos i la seva representació romanen atrapats en dinàmiques sexualitzades. I és a partir d'aquesta exploració performativa que passa a una confrontació directa amb el món digital.

→ PLAÇA ANSELM CLAVÉ (CGT)
→ NÚM 7 AL MAPA

ROSE-LYNN FISHER
THE TOPOGRAPHY OF TEARS

Per què el rostre i no les llàgrimes que el solquen?

Quina és la veritable màscara de la nostra identitat? Els ulls són la deu d'on brollen les llàgrimes. El rostre, el curs d'aquest riu, també, la seva desembocadura.

Tots plorem. Les llàgrimes humanes, no obstant, no són sempre iguals. En realitat, es divideixen en tres categories diferents: basals, reflexes i psíquiques (o emocionals).

La Topografia de les llàgrimes és un estudi visual contemplatiu de les llàgrimes que l'autora va fotografiar a través d'un microscopi òptic estàndard muntat amb una càmera de microscòpia digital. Iniciat en un període de dol, durant vuit anys, **Rose-Lynn Fisher** va fotografiar una àmplia gamma de les seves pròpies llàgrimes, juntament amb algunes d'altres persones. Va vessar llàgrimes directament sobre portaobjectes de vidre, deixant-les evaporar o comprimint una llàgrima entre el portaobjectes i un cobreobjectes de vidre més prim. Les llàgrimes assecades a l'aire revelaven així les seves estructures orgàniques eren similars a les estructures naturals a totes les escales de la natura: patrons d'erosió gravats a la terra durant un milió d'anys poden semblar-se a les formes ramificades o cristal·lines de les llàgrimes evaporades. Un terreny colpejat per l'emoció.

Tot i que les llàgrimes són una composició d'aigua, proteïnes, minerals, hormones, anticossos i enzims, la topografia de les llàgrimes va revelar paisatges momentanis, com l'empremta digital d'algú en un somni. Una sèrie de fotografies que configuren un atles dels diferents paisatges de l'ànima. Cada experiència emocional fotografiada té el seu propi caràcter visual.

→ PLAÇA SALVADOR ALLENDE
→ NÚM 8 AL MAPA

MARJOLEIN MARTINOT
RIVERLAND

El rostre és un espai narratiu. Un llibre ple d'històries que busca ser llegit amb deteniment. La novel·la d'una vida. Sempre tenim l'estranya convicció que l'individu s'amaga en la màscara del rostre. Oscar Wilde va dir que a partir dels quaranta anys tots som responsables de la nostra cara. La geografia del rostre és un paisatge infinit que oculta i revela la nostra ànima.
Potser és per això que ens agrada tant mirar els retrats dels nostres familiars, dels nostres amics, dels nostres éssers estimats.
Tanmateix, també ens fascina mirar retrats de gent desconeguda i anònima. Mirar un rostre de fit a fit, contemplar la imatge d'un rostre és mantenir un vincle, una comunió íntima i profunda.
La mirada mai és innocent. Per això a les grans ciutats la gent evita mirar-se als ulls. Una mirada directa i fixa és un voluntari acte d'agressió.

La fotògrafa **Marjolein Martinot** en el seu treball ***Riverland*** camina pels marges de l'aigua i mira de cara els rostres i els ulls de la gent. Camina amb la seva càmera pels rius i vies fluvials del Sud de França. Un curs d'aigua que serpenteja com un camí antic entre els arbres. Un espai liminal ple de boira i somni.
L'autora ens presenta una sèrie de fotografies de factura clàssica i d'un acurat i preciós blanc i negre fetes en pel·lícula, que ens mostren diverses escenes, retrats frontals, paisatges i natures mortes.

A les seves imatges vora el riu, sota la llum suau del matí i els daurats del crepuscle, el temps queda en suspens en un estiu interminable. Un món oníric i màgic on els infants juguen feliços i els adolescents, les famílies i les parelles veuen passar la vida sense recança. Amb plena acceptació.

Riverland és un refugi al cor del bosc de les fades, un espai per amagar-se de la mort i viure per sempre. Les nostres vides, els nostres rostres són breus com fotografies, però és quan algú ens mira que som eterns.

→ PLAÇA DOCTOR GUARDIET
→ NÚM 9 AL MAPA

MARIELA SANCARI
MOISÉS

Hi ha imatges que mai hem vist i que per tant som incapaços de recrear amb la nostra imaginació. Diuen que tenim records de coses que no han succeït i que oblidem, ineludiblement, molts assumptes del passat. La fotografia, el retrat es converteix aquí en la memòria d'un fet no viscut. En l'empremta d'allò que mai hem tingut.

La germana bessona i la mateixa **Mariela Sancari** no van poder veure el cos del seu pare. Segons l'autora, no haver-lo vist li ha fet dubtar de la seva mort de moltes maneres.

La disciplina de la tanatologia considera que no veure el cos mort dels nostres éssers estimats ens impedeix acceptar-ne la mort. Contemplar el cos inert de la persona morta ens ajuda a superar una de les etapes més complexes del dol: la negació.

Moisès és una tipologia de retrats d'homes de 70 anys, l'edat que avui tindria el seu pare si fos viu.

A través d'anuncis al diari, va convocar senyors de l'edat que el seu pare tindria si visqués. Els va fotografiar a tots de la mateixa manera i amb els seus retrats va intentar compondre una imatge impossible del seu pare i imaginar com es veuria si hagués arribat a envellir.

→ RÀDIO RUBÍ
→ NÚM 10 AL MAPA

MISS BEIGE
TAKING THE STREETS

Miss Beige és l'alter ego de l'artista i performer madrilenya **Ana Esmith**. Creat el 2015, és un personatge que, a través d'un enfocament de "terrorisme antiposturei g", utilitza la performance, la fotografia i el vídeo per fer una crítica social i qüestionar els cànons estètics contemporanis, especialment a l'era de les xarxes socials. El personatge es caracteritza per la seva vestimenta de color beix, un rostre hieràtic sense expressió, i l'ús recurrent d'un martell amagat en una bossa. El seu look beix complet proporciona una imatge molt diferent de la que acostumem a veure a les pantalles. Lluny de la hipersexualització, Miss Beige emfatitza els aspectes més corrents i fins i tot avorrits de la nostra quotidianitat. Miss Beige proposa una desconstrucció de la identitat femenina contemporània a partir de la pràctica de la performance a Instagram.

En aquest temps d'obsessió per la imatge i les seves narratives, la seva és una reflexió sobre els límits entre allò que som i la imatge d'allò que se suposa que som. Per això reivindica les identitats corrents i anònimes tot llançant una crítica tan aguda com irònica als posats forçats, els escenaris idil·lics i les vides perfectes que omplen la xarxa social.

→ CARRER JOAQUÍM BLUME
→ NÚM 11 AL MAPA

KENJI HIRASAWA
PORTRAITS

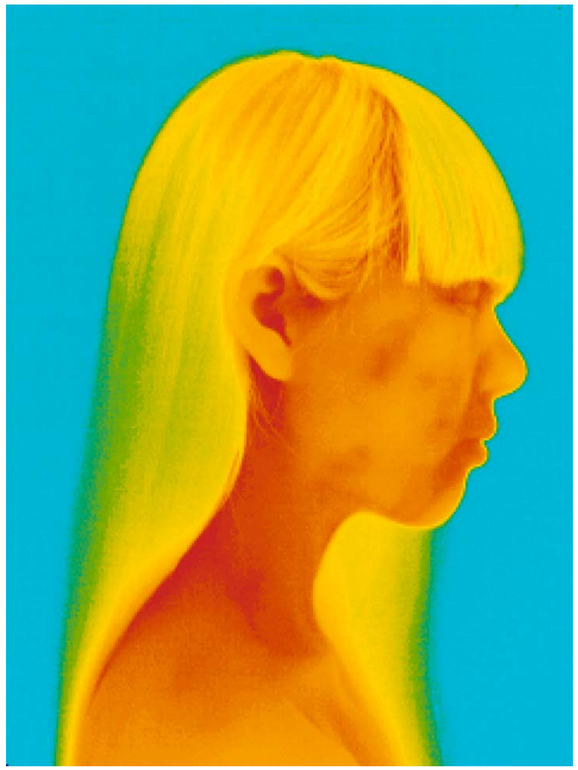

Des del 2004, **Kenji Hirasawa** utilitza una càmera termogràfica per fer retrats que capturen la naturalesa no figurativa de les persones. Les càmeres termogràfiques capturen la radiació infraroja emesa pel nostre cos i visualitzen aquesta temperatura corporal en tons de color.
Un monitor connectat a la càmera tèrmica mostra cada part de la temperatura corporal del model en forma d'imatges tèrmiques: la temperatura del front, el nas, els llavis, la galta, les orelles, el coll, etc. Aquestes imatges tèrmiques s'importen a un ordinador i la informació sobre les temperatures s'escriu com a textos (figures) mitjançant un programari per tal que tota la informació de la temperatura es pugui mostrar alhora. Aquestes representacions textuals de la temperatura corporal s'imprimeixen en acer inoxidable amb mirall mitjançant una impressora de raig de tinta UV.
La tecnologia permet als humans millorar les seves capacitats físiques, portant la percepció humana a un altre nivell. La visualització del món no visual qüestiona la percepció humana i el valor del món visualitzat existent.

La intenció de l'autor és captar l'ànima de l'individu i la seva entitat espiritual tal com s'ha entès el retrat en el passat i es centra en la temperatura corporal com a signe de la vida i l'existència.
Els seus retrats volen captar els contorns de l'ànima amb acolorides imatges pop. Taques de colors primaris i explosius que ens parlen d'allò que no podem veure ni capir.

→ PICH AGUILERA
→ NÚM 12 AL MAPA

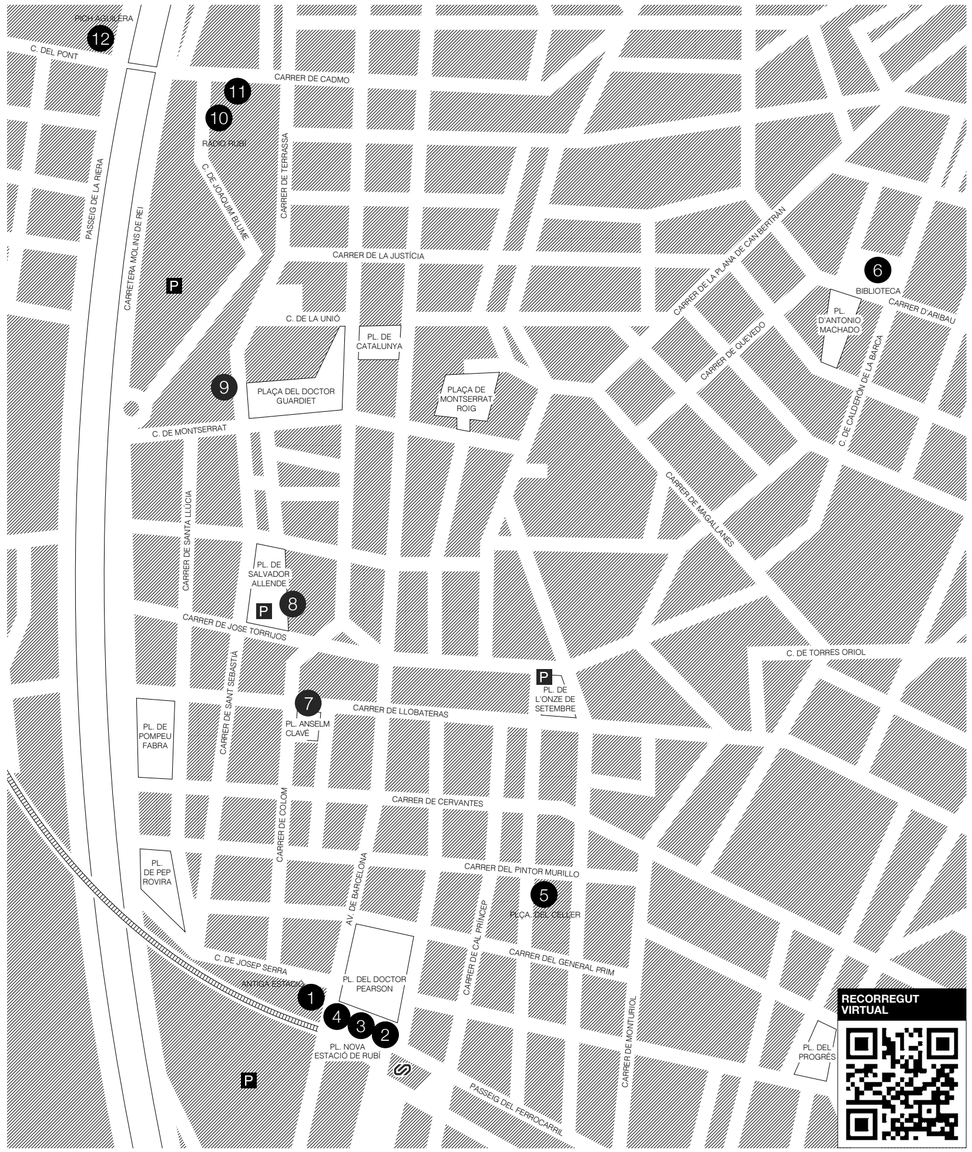

(1)

(2)
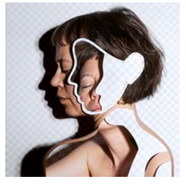

(3)

(4)

(5)

(6)
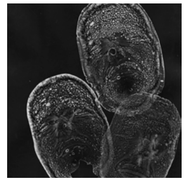

(7)

(8)
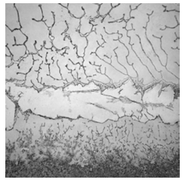

(9)

(10)
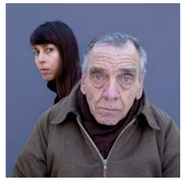

(11)

(12)
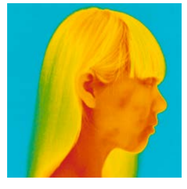

EQUIP LA NUU

DIRECCIÓ ARTÍSTICA I CURADORIA Carles Mercader Fulquet / DIRECCIÓ EXECUTIVA I COORDINACIÓ Laia Albert Casado / DIRECCIÓ DE PRODUCCIÓ Clara Martín Grau / VOLUNTARIAT I AJUDANT DE PRODUCCIÓ Mariona López Pastor / COMUNICACIÓ I PREMSA Anna Sánchez (Agència Trafalgar) / FOTOGRAFIA I AUDIOVISUALS Jordi Borràs / DISSENY GRÀFIC: Albert Aromir / MÉS INFORMACIÓ www.lanuu.cat info@lanuu.cat @festival_lanuu

2. PROGRAMACIÓ

Jardins de l'Ateneu Municipal

DV 2 OCT **INAUGURACIÓ**

20h **Inauguració de La Nuu 2026 amb Carles Mercader i personalitats.**

20.15h **Conferència / Projecció Manel Esclusa 'Travessar la pell'. Posterior conversa amb el director, Carles Mercader.**

21h **Dj Albert X + Barra DAMM + Gastronomia de TACOS TACOS.**

Diferents localitzacions

DS 3, 10, 17, 24 OCT **LA NUU AL CARRER, VISITA GUIADA**

11h **Visita guiada a La Nuu. Tots els dissabtes d'octubre. Punt de trobada: Antiga Estació de Rubí.**

Jardins i interior de l'Ateneu Municipal

DS 3 OCT **JORNADA FOCUS**

10.30h-20.30h **BOOKNUP. Fira del fotollibre i autoedició.**

10.30h-23h **Instal·lació 'Pareidòlia Photomatón'. A càrrec dels alumnes de l'Escola EDRA de Rubí.**

10.30h-23h **'Pessigolles al Fotollibre'. Exposició de fotollibres infantils. Comissariada per Jordi Oms.**

12h **Roda de presentacions de Fotollibres, Autopublicacions i Editorials.**

13h **Dj's Shake A Leg + Gastronomia de TACOS TACOS.**

16.30h **Retrat 3D. Taller de fotografia estereoscòpica. Activitat familiar. Grup fotogràfic El Gra.**

18h **'Pessigolles al Fotollibre'. Exposició de fotollibres infantils. Visita guiada de l'exposició a càrrec de Jordi Oms.**

19h **Conferència 'Sudor'; Mariela Sancari i Andrea Soto Calderón.**

20h **Nit SCREEN; Projecció de treballs finalistes i entrega de premi.**

21h **Projecció Treball de la Beca de Creació i Residència Artística 'Entrellacs'.**

22h **Actuació del grup musical Générique Mardi + Dj's Shake A Leg + Gastronomia de TACOS TACOS.**

Jardins i interior de l'Ateneu Municipal

DG 4 OCT **JORNADA FOCUS**

10.30h-14.30h **BOOKNUP. Fira del fotollibre i autoedició.**

10.30h **Taller infantil de fotografia 'A la deriva' a càrrec de Jordi Oms.**

10.30h-14.30h **'Pessigolles al Fotollibre'. Exposició de fotollibres infantils. Comissariada per Jordi Oms.**

10.30h **CLOSER. Visionat de porfolis amb Diana Padrón, Marta Dahó, Mariela Sancari, Nerea Campo i Flor Vacherand.**

12h **BOOKNUP. Roda de presentacions de Fotollibres, Autopublicacions i Editorials.**

13h **Dj L'X + Gastronomia de TACOS TACOS.**

Espai Ull per Ull

DS 24 OCT **CLOENDA**

13h **Cloenda de La Nuu 2026 a Espai Ull per Ull. Amb actuació del músic Polar B. Chaser.**

© KENJI HIRASAWA

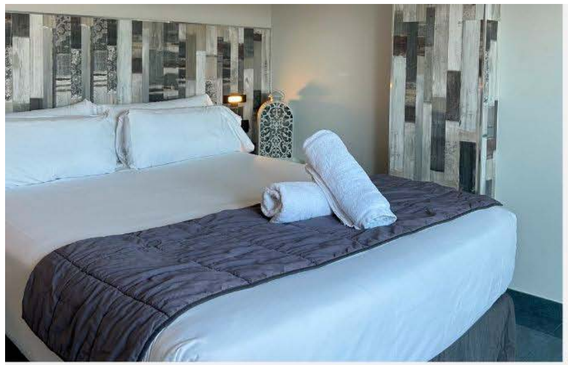

COMPROMESOS AMB LA CULTURA DE RUBÍ

HOTEL SANT PERE II

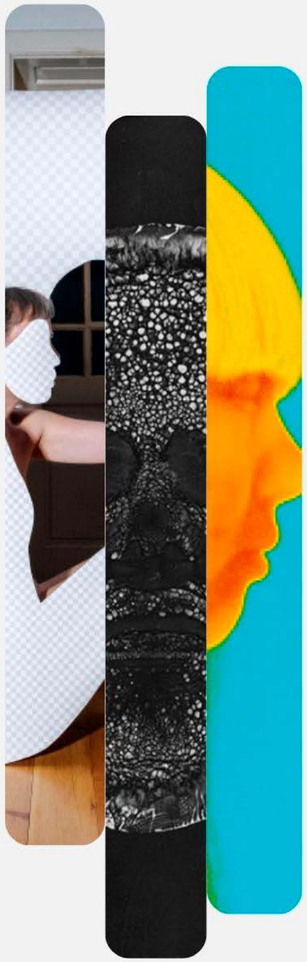

50 HABITACIONS
Còmodes, lluminoses i totalment equipades, que et fan sentir com a casa.

COL·LABOREM AMB

12—FESTIVAL INTERNACIONAL DE FOTOGRAFIA DE RUBÍ—12

HSP II ★★★

LA NUU 2026 FESTIVAL INTERNACIONAL DE FOTOGRAFIA DE RUBÍ 12A EDICIÓ

MANEL ESCLUSA
KENJI HIRASAWA
MARIELA SANCARI
SABRINA KOMAR
ROSE-LYNN FISHER
VERONICA BARBATO
MISS BEIGE
LIZ GORMAN
ABDO SHANAN
ALBA ZARI
MARJOLEIN MARTINOT
SHEUNG YIU

INST @FESTIVAL_LANUU WWW.LANUU.CAT

ORGANITZA

ULL X ULL

AMB EL SUPORT DE

Ajuntament de Rubí

Generalitat de Catalunya Departament de Cultura

Diputació Barcelona | Àrea de Cultura

COL·LABOREN

HOTEL SANT PERE II

INEDIT Damm

Madis

edRa ESCOLA D'ART I DISSENY

GRUP FOTOGRÀFIC "EL GRA"

GECKO WALLS

IEFC Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya

Jiser

TACOS TACOS